

Saa har han holdt Foredrag, men dertil har han faaet en Hjælp fra Indenrigsministeriet og Landhusholdningsſelskabet af 125 Rdr., men heller ikke det har været nogen Statsanføttelse. Men nu er det saa, at der i Genhold til den nævnte Lov af 24de Marts 1865 har været uddelt Underſtøttelse til 193 Personer som altsaa alle have erholdt temporære Underſtøttelser, og hvis man nu vilde give Nyegaard den Hjælp, hvortil han viſtnot, naar man kun ſer paa hans Trang og Værdighed, er fuldkommen kvalificeret, ſtod man altsaa i Fare for ogsaa at maatte yde Underſtøttelse til alle dem, der endnu maatte være trængende og i Live af de andre 192 Anſøgere. Jeg ſkal ſelvfølgelig ikke udtale nogen Mening om, hvor ſaa eller hvor mange der ſaaledes vilde melde ſig, men jeg ſkal atter blot henpege paa Lovens klare Ord, idet den drager ſkarpe Grænſer for de Underſtøttelser, der ſkunne ydes efter Loven. Jeg tror derfor at maatte henviſe den paagældende til at ſøge Hjælp ad den almindelige Vej i Genhold til den Alderdomsforſørgelſeslov, ſom nu giver god Adgang til Hjælp for alle Landets Borgere, naar de komme i Trang og have Alderen dertil.

Dineſen: Det er Indstillingen i Nr. 10 i Anledning af Andragendet fra Invalidd Bauer, ſom jeg vil tage Anledning af til at gøre et Par Bemærkninger. Jeg er ikke viſ paa, at jeg kan være enig med den højtærede Finansminister i den Udvej, han anviſer for den paagældende, til at gaa til Domstolene og paſſere alle Retter. Det bliver dog uſikkert, hvorvidt han bliver hjulpen eller ikke, og jeg tror, at ſaadanne Tilfælde, ſom det der her foreligger, meget ofte bevirker, at der blandt Invaliderne rejſes en Stemning, der er af en beklagelig Natur. De tro ſig forurettede, og denne Mening forplanter ſig ſaa videre til andre. Der er en anden Vej, ſom man efter min Mening kunde gaa i et Tilfælde ſom dette, — hvis man overhovedet vil gøre noget efter de foreliggende Dplhſninger, der efter den ærede Ordførers Fremſtilling for mig ſynes at være ret acceptable —, det er den, at man kan hjælpe de paagældende ved direkte Bevilling. Dette vilde fritage Finansministeren for at komme paagældende til Hjælp uden at have Rigsdagen med ſig, og jeg tror, at den Vej vilde være at anbefale. Jeg kan derfor ikke andet end gøre denne Henſtilling til det meget ærede Finansudvalg og ganſte ſpecielt i dette Tilfælde til den ærede Ordfører, der har talt ſaa ſympatetiſt for den paagældende. Jeg er ogsaa ſympa-

†

tetiſt ſtemt over for ham; han har jo været med i Krigen og er jo, ſom det oplyſes, bleven ſaaret, og da han nu ſtaar ſom en fattig Mand med 20 Børn, ſaa er Tilſtanden haard for ham. Det, jeg derfor vil anbefale, er, at man giver en direkte Bevilling; at man ſøger Dplhſning hos den højtærede Finansminister, under hvem jo Invalidevæſenet ſorterer, om, hvilket Beløb der kunde tilkomme den paagældende, og at man efter at have faaet Dplhſning derom, enten paa Finansloven eller paa Tillægsbevillingen, ſtiller Forſlag om en ſaadan Bevilling. Saa var man ude over det, og ſaa havde den paagældende ikke nødig at gaa den beſværſelige Vej gennem alle Retsinſtanſer at ſøge ſin Ret, der dog altid vil være uſikker, og ſelv om der bevilges fri Proceſ, er det dog alligevel beſteſteligt for en fattig Mand. Jeg vil derfor anbefale, at man tager under Overvejelſe, om man ikke kunde hjælpe den paagældende paa en ſaadan Maade.

Ordføreren (Buſt): Ja, jeg kan ikke have noget imod den Form, under hvilken den ſidſte ærede Taler anbefalede at komme Manden til Hjælp. Jeg har naturligviſ ingen Bemyndigelse paa Udvalgets Vegne til at udtale mig om et ſaadant Forſlag om at give en ſærlig Bevilling, men naar man henviſer Andragendet, ſaa vil vel deri ligge, at man vil være villig dertil. Dette, at henviſe Manden til at gaa til Højſteeret og til, at han kan ſaa gratis Proceſ, ſynes jeg hjælper Manden ſaa grumme lidt, det kan han jo ikke leve af; ſelv om det ikke koſtede ham en Øre at gaa til Højſteeret, ſaa fik han jo foreløbig intet ud af det. Jeg vil i den Anledning tillade mig at rette et andet Spørgſmaal til den højtærede Minister, men det gør jeg jo naturligviſ paa egne Vegne, da Udvalget ikke i mindſte Maade har drøftet denne Sag ſaaledes, at den har givet mig nogen Bemyndigelse til at rette det Spørgſmaal, det bemærker jeg udtrykkeligt. Dette Spørgſmaal er da det: Kunde den højtærede Minister ikke være villig til en Gang at ſe at komme ud af dette uheldige Forhold med diſſe ſtakkels Invalider, ſom ere komne lidt i Konflikt med Loven? Det kan ſaaend gerne være, at den højtærede Minister er temmelig nødt til at gøre, hvad han gør i dette Tilfælde; det kan godt være, at Loven er ſaaledes, at det ikke er muligt for ham at handle anderledes. Jeg ſkal dog minde den højtærede Minister om, at hvis han vil ſtille ſig meget velvillig over for en ſaadan Mand, ſaa gives der, ſaa vidt mig bekendt, en Inſtitution i Invalideforſørgelſen, ſom kaldes Centralkomiteen, og denne Central-